

HUZUR İÇİNDE YAT

Ahmet Bey'in dördüncü sınıf öğrencileri, geçmişte gördüğüm sınıflardan farklı değilmiş gibi görünüyordular. Öğrenciler beşerli sırada dizilmiş altı sırada oturuyorlardı. Öğretmen masası en önde öğrencilere bakıyordu. Panoda öğrencilerin çalışmaları asılıydı. Birçok açıdan geleneksel bir ilkokul havası hissediliyordu. Yine de sınıfa ilk girdiğimde bir şey bana farklı görünmüştü. Belirli bir heyecan söz konusuydu.

Ahmet Bey, emekliliğine sadece iki yıl kalmış, Tirebolu'da küçük bir kasaba öğretmeni idi. Ayrıca bölge çapında düzenlenmiş personel geliştirme projesine gönüllü olarak katkıda bulunuyordu. Eğitim sürecinde öğrencilerin kendilerini iyi hissetmeleri ve hayatlarının sorumluluğunu üstlenmeleri temel alınıyordu. Ahmet Bey'in işi, eğitim sürecine katılmak ve sunulan kavramları uygulamaya koymaktı. Benim işim ise, sınıf ziyaretleri yapıp, uygulamaya hız kazandırmaktı.

Arka sıralardan birinde oturdum ve izlemeye koyuldum. Bütün öğrenciler bir şeyler yapıp karalıyorlardı. Benim yanımda oturan 10 yaşındaki kız öğrenci, kâğıdını "Ben yapamam" cümleleriyle doldurmuştu.

**"Futbol topunu kaleye gönderemem."
"Üçlü sayılarla bölme işlemi yapamam."
"Zehra'nın beni sevmesini sağlayamam."**

Sayfanın yarısı dolmuştu ve yazmaktan bıkmışa benzemiyordu. Kararlılıkla ve ısrarla yazmaya devam ediyordu. Öğrencilerin defterlerine bakarak sıraların arasında yürümeye başladım. Hepsi de cümleler yazıyorlar ve yapamadıkları şeyleri tanımlıyorlardı.

**"On atış üst üste yapamam."
"Sol alanda vuruş yapamam."
"Bir kurabiye ile yetinemem."**

O anda egzersiz bende merak uyandırdı. Öğretmene ne olup bittiğini sormaya karar verdim. Yanına yaklaşınca öğretmenin de yazmakla meşgul olduğunu gördüm. En iyisi rahatsız etmemek olduğuna karar verdim.

**"Tamer'in annesini zorla veliler gününe getiremem."
"Kızımdan arabaya benzin koymasını isteyemem."
"Yalçın'dan bileğini değil, kelimeleri kullanmasını isteyemem."**

Öğretmenin ve öğrencilerin "Yapabilirim" türü olumlu cümleler kurmak yerine, neden böyle bir olumsuzluğa saplandığı düşüncesine karşı savaş verirken, oturduğum sıraya geri döndüm. Yeniden etrafımı izlemeye koyuldum. Öğrenciler bir on dakika daha yazmaya devam ettiler. Çoğu kâğıtlarını doldurmuş, başka kâğıda geçmişti.

Ahmet Bey, "Elinizdeki kâğıdı bitirin, ama başka kâğıda geçmeyin," diye seslenerek egzersizin sonuna geldiklerini vurguladı. Öğrencilere kâğıtlarını ikiye katlamalarını ve teslim etmelerini söyledi.

Öğrenciler kâğıtlarını öğretmen masasının üzerindeki boş ayakkabı kutusunun içine koydular. Bütün kâğıtlar toplanınca Ahmet Bey, kendi kâğıdını da kutuya koydu. Kutunun kapağını kapadı. Kutuyu kolunun altına aldı ve kapıdan çıkıp koridorda ilerledi. Öğrenciler öğretmenin peşinden giderken, ben de öğrencilerin peşine takıldım

Koridorun ortasında yürüyüş tamamlandı. Ahmet Bey, güvenlik odasına gerdi ve elinde bir kürekle dışarı çıktı. Bir elinde kürek, bir elinde ayakkabı kutusu, öğrenciler arkasında, bahçenin en uzak köşesine doğru yol aldılar. Ve kazmaya başladılar.

Yapamam cümlelerini gömeceklerdi! Kazma işlemi yaklaşık on dakika sürdü; çünkü bütün öğrenciler sırayla kazıyorlardı. Çukur, bir-bir buçuk metre olunca, kazma işlemi sona erdi. Yapamam cümleleri kutusu çukurun dibine kondu ve üzeri toprakla örtüldü.

Otuz bir tane on-on bir yaş çocuğu, yeni kazılmış çukurun başında bekliyorlardı. Her birinin bir metre aşağıdaki kutunun içinde en az bir sayfa süren yapamam cümleleri vardı. Öğretmenin de öyle.

"Arkadaşlar! Bugün burada 'Yapamamlar' anısına toplandık. Yeryüzünde bizimle birlikteken bir şekilde hepimizin hayatına girdi: kimimizinkine az, kimimizinkine çok. Adı her okulda toplantı salonunda, hatta Çankaya'da bile anıldı. 'Yapamamlar'ı sonsuz uykusuna göndermeye karar verdik. Erkek ve kız kardeşleri 'Yapabilirim, Yapacağım ve Yapıyorum' hayatlarına devam ediyorlar. Onlar 'Yapamamlar' kadar ünlü, güçlü ve kuvvetli değildirler. Belki bir gün sizin de yardımınızla dünyaya ayak izlerini bırakabilirler. İnşallah, 'Yapamamlar' huzur içinde yatarlar. İnsanlar onlar olmaksızın hayatlarına devam edebilirler Âmin."

Bu methiyeyi dinlerken, öğrencilerin hiçbirinin bugünü unutamayacaklarını düşündüm. Bu aktivite oldukça sembolik bir anlam taşıyordu. Gerek bilinçten, gerekse bilinç dışından asla silinmeyecek bir beyin egzersizi gibiydi.

Sorular:

1. Yazar, Öğretmen Ahmet Bey'in sınıfına girdiğinde neler hissetmiş ve gözlemlemiş?
2. Öğrenciler ne yazıyorlar? Hangi hislerini kağıda döküyorlar?
3. Kağıtları gömmelerinin sebebi nedir? Bu davranış ne işlerine yarayabilir?
4. Olumlu düşünme, gerçekten karşılaşacağımız olayların olumlu olmasına yol açacak mıdır?
5. Sizin de olumlu düşündüğünüzde, olumlu sonuç aldığınız bir deneyiminiz oldu mu?
6. Kendinize Güvendiğiniz için mi olumlu düşünürsünüz, yoksa olumlu düşünmenizin sonucu mu kendinize güven duyarsınız?